

Arrest

nr. 237 441 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FADIGA
Fernand Bernierstraat 15/B5
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 16 januari 2020 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAeyer, die loco advocaat T. FADIGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 16 januari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/07/2019 werd ingediend door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): Y.

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Douala

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde P. V. (RR 71.02.22 458-96) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn van in het land van herkomst worden de volgende documenten in zijn dossier teruggevonden

- Certificat de non function dd. 13/11/2018 en 09/06/2017

- Attest geen eigendom dd. 08/11/2018 en 09/07/2017

- Geldstortingen via Western union dd. 05/08/2013; 27/09/2015; 14/06/2010; 02/09/2013; 09/12/2014; 14/10/2013; 28/01/2013; 03/08/2016; 04/07/2016; 27/03/2013; 08/08/2016;27/12/2013; 14/12/2015; 07/09/2016; 14/01/2013;02/04/2014; 30/12/2015 van de moeder naar betrokkene

- Bewijzen van stortingen van 150 euro van de moeder aan betrokkene in België;

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft van in het land van herkomst, deze is onvoldoende aangetoond. Het onvermogen met betrekking tot het niet hebben van enig inkomen is niet aangetoond.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft van in het land van herkomst, ook deze is onvoldoende aangetoond.

Er zijn wel degelijk stortingen geweest door de referentiepersoon aan betrokkene in het land van herkomst, maar deze bedragen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn.

Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was.

Het gegeven dat betrokkene sedert zijn aankomst in België op 11/09/2016 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land

van herkomst. Dit kan eveneens worden gezegd van de stortingen van 150 euro aan betrokkene in België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon en voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 40bis, § 2, 3°, en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij machtsmisbruik.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“

Le requérant s'oppose à la motivation de la décision attaquée qu'il juge non adéquate Alors que :

1. Schending van artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Attendu que le requérant a produit divers documents pour prouver qu'il était à la charge de sa mère depuis le Cameroun et qu'il est encore à sa charge en Belgique, à savoir :

Overwegende dat verzoeker verschillende documenten heeft neergelegd om te bewijzen dat hij financieel afhankelijk van zijn moeder was uit Kameroen en dat hij nog steeds afhankelijk van haar in België is, namelijk:

-Certificat de non fonction dd. 13/11/2018 en 09/06/2017 -attest geen eigendom dd.08/11/2018 en /09/07/2017 -geldstortingen via Western union

dd. 05/08/2013;27/09/2015;14/06/2010;02/09/2013;09/12/2014

14/10/2013;28/01/2013;03/08/2016;04/07/2016;27/03/2013;08/08/2016;

27/12/2013;14/12/2015,07/09/2016; 14/01/2013;02/04/2014;30/12/2015 van de moeder naar betrokkene

-Bewijzen van stortingen van 150 euro van de moeder aan betrokkene in België.

Het "certificat de non fonction (vrije vertaling certificaat van niet-functie) van verzoeker van 13/11/2018 en 09/06/2017 bevestigt dat hij werkloos was in Kameroen en geen eigen inkomen had om zichzelf te onderhouden.(Stuk 4).

Dat verzoeker afhankelijk was van zijn moeder die hem financieel steunde vanuit het land van herkomst, door hem regelmatig geld te sturen via de Western Union, van 2013 tot 2016 (Stuk 5)

Daarna kwam verzoeker bij zijn moeder in België. Aangezien zij een stabiel en voldoende inkomen had, kreeg verzoeker van haar maandelijks een bedrag van 150 euro als zakgeld, zodat hij nooit ten laatste de overheidsinstanties is geweest tijdens zijn verblijf in België.

(Stuk 6)

Toen hij een verblijfsvergunning als een Belgisch gezinslid aanvraag, heeft verzoeker bewijzen dat zijn moeder een werkloosheidsuitkering ontving van 1.200 à 1.300 euro ontving en een bijkomende inkomen van 100 euro per week voor haar werk als interimiaire, d.w.z een totaal inkomen van 1.500 à 1.600 euro. De loonfiches en het werkloosheidsattest van de voor de moeder werden door verzoeker neergelegd toen hij gezinshereniging in België aan vroeg.(stuk 7)

De financiële situatie van de moeder is niet veranderd. Ze is niet ten laatste van het OCMW en ontvangt momenteel hetzelfde inkomen, (stuk 8)

Het staat namelijk buiten kijf dat de samenwoning en de financiële afhankelijkheid zijn bewijst evenals de echte banden tussen mevrouw P. V. en verzoeker, die zijn geboorteakte heeft neergelegd waaruit zijn afkomst ten opzichte van de referent blijkt.. (stuk 9)

Overwegende dat verwerende partij geen zorgvuldige analyse van de door de verzoeker neergelegde documenten heeft verricht en op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker en met de objectieve elementen van het dossier die voldoende aantonen dat laatstgenoemde reeds afhankelijk van zijn moeder was vóór zijn aanvraag tot gezinshereniging.

Door de bestreden beslissing te nemen, heeft de verwerende partij zonder twijfel de bepalingen van de artikelen 40 bis, §2.3 ° en art. 40ter van de wet van 15 12 1980 v geschonden.

Een dergelijke motivatie komt ook in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen volgens hetgeen vereist dat de eenzijdige administratieve handeling die binnen het toepassingsgebied naar vorm moet worden gemotiveerd .

De wet van 29 juli 1991 bepaalt in artikel 2:: « De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. » ;

Dat artikel 3 bepaalt: « De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet af doende zijn. » ;

Er werd geoordeeld dat « s'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dont la violation est invoquée par la partie requérante [...] si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, toutefois, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ce qui implique que la motivation doit répondre, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé (CCE, arrêt n° 44468, 31 mai 2010, 3.1. V aussi : C.E, arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et n° 101.283 du 29 novembre 2001) ;

vrije vertaling : "wat betreft de verplichtingen die op de administratieve autoriteiten rusten krachtens de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van de administratieve handelingen waarvan de inbreuk door verzoeker wordt ingeroepen [...] als de De formele motiveringsplicht die op de autoriteit rust, houdt geenszins de gedetailleerde weerlegging in van alle argumenten van verzoeker, maar houdt wel de verplichting in om verzoeker in kennis te stellen van de redenen die de handeling hebben vastgesteld aangevallen, hetgeen impliceert dat de motivering moet reageren, ook al is dit impliciet maar zeker, op de essentiële argumenten van de betrokken persoon (RW, arrest nr. 44468, 31 mei 2010, 3.1. Zie ook: RS, arresten nr. 97.866 van 13 juli 2001 en nr. 101.283 van 29 november 2001);

In het kader van haar zorgvuldigheidsplicht moet de administratie rekening houden met alle elementen van het dossier om haar beslissing te nemen met de volledige kennis van de feiten.

In casu is het duidelijk dat verweerster, door een zorgvuldige analyse van de objectieve elementen van het dossier niet te hebben uitgevoerd, haar beslissing niet voldoende heeft kunnen motiveren en derhalve haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Dat de bestreden beslissing daarom de zorgplicht schendt.

Dat deze reden in principe volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beschikking te rechtvaardigen;

Anderzijds verwijst de motivering van de bestreden beslissing geenszins naar het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn moeder in België.

Verzoeker merkt op dat de enige door verwerende partij in haar motivering naar voren gebrachte factor is dat verzoeker geen bewijs heeft geleverd dat hij vóór zijn aanvraag tot gezinshereniging afhankelijk was van zijn moeder.

Overwegende dat het Hof van Justitie in zijn rechtspraak het Parlement tegen de Raad van 2006 en Chakroun van 2010, heeft bijgedragen tot een betere bescherming van het recht op gezinshereniging, hetgeen inherent is aan het recht op eerbiediging van het privé en gezinsleven, die de Commissie in haar mededeling heeft genoemd alvorens andere instructies aan de lidstaten toe te voegen.

In dat opzicht moet eraan worden herinnerd dat verzoeker sinds september 2017 bij zijn moeder in België woont en daarmee een familie-eenheid vormt die wordt beschermd door artikel 8 EVRM

Aangezien het gezinsleven onbetwistbaar is voor zover de banden voldoende nauw zijn, is het duidelijk dat de bestreden beslissing en de beslissing om het inschrijvingsbewijs van verzoeker in te trekken een inbreuk vormen op het recht op privé- en gezinsleven, erkend door artikel 8 EVRM.

Het Europees Hof is van mening dat er sprake is van een inmenging en dat "het tweede lid van artikel 8 van de EVRM in aanmerking moet worden genomen aangezien het recht op gezinsleven voor zover het is bij wet voorzien, dat het is geïnspireerd door een of meer legitieme doelen die zijn uiteengezet in de

tweede alinea van artikel 8 van het EVRM en dat het in een democratische samenleving noodzakelijk is om deze te bereiken ”.

Daarom moet de verwerende partij een zo grondig mogelijk onderzoek uitvoeren voordat hij zijn beslissing neemt op basis van de omstandigheden waarvan hij op de hoogte is of zou moeten zijn. Verzoeker merkt echter op dat de bestreden beslissing geen melding maakt van zijn privé- en gezinsleven terwijl dat de verwerende partij op de hoogte was van het bestaan van wettelijke samenwoning tussen de betrokken personen vanwege het bij hem ingediende aanvraag tot gezinshereniging.

Overwegende dat er voldoende aangetoond is dat de verwerende partij geen grondig onderzoek van de gezinssituatie van verzoeker heeft verricht, niet meer dan een correct evenredigheidsonderzoek, zodat de gevolgde redenering niet kan worden erkend als toereikend zijn met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

Dit geldt des te meer, aangezien verwerende partij niet kan negeren dat verzoeker in 2018 en 2019 in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsvergunning als een familielid van een Belg een registratiebewijs of oranje kaart geldig voor 3 maanden had, die maandelijks werd verlengd tot 19/01/2020, vervaldatum van de verblijfsvergunning. (Stuk 8)

Dat verzoeker met zijn oranje kaart sinds 1 december 2018 als uitzendkracht bij COL RUTH werkt en een nettosalaris van 1500 à 1.800 euro heeft ontvangen (stuk 9)

Sinds 19 januari 2020 beschikt verzoeker over een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd gesloten met zijn werkgever COL RUTH (stuk 10).

Overwegende dat de door verzoeker neergelegde loonfiche en zijn arbeidsovereenkomst bewijzen, indien nodig, dat hij volledig in staat is om voor zichzelf te zorgen en nooit ten laatste van de Belgische overheid zal ooit vallen.

Dat het bewijs van de economische afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn moeder uit het land van oorsprong, is alleen vereist om te verifiëren dat hij niet ten lasten van de Belgische staat zal vallen zodra hij in België is aangekomen, of wanneer hij er al is wanneer hij een kaart van een Belgisch familielid aanvraagt.

Dat deze voorwaarde niet langer van toepassing is zodra verzoeker voor zichzelf zorgt, met stabiele en regelmatige inkomsten uit zijn betalende activiteit.

Dat de beslissing van de verwerende partij om hem het verblijf te weigeren en zijn registratiebewijs in te trekken volstrekt onevenredig is, en voldoende aantoont dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker of de elementen doelstellingen van het dossier.

Het is een reëel machtsmisbruik om verzoeker zijn verblijfsvergunning te weigeren op grond van het feit dat hij geen bewijs heeft geleverd van zijn economische afhankelijkheid van zijn moeder uit Kameroen, hoewel verzoeker sinds 2018 tot op heden voor zichzelf zorgt, ontvangt hij een nettosalaris tussen 1500 en 1.700 euro en sinds 19/01/2020 werkt hij op basis van een contract voor een bepaalde periode van één jaar dat in december 2021 vervalt,

De bestreden beslissing is nietig omdat verwerende partij geen correcte evenredigheidstoets heeft uitgevoerd.

Overwegende dat de bestreden beslissing gebrekkig is in zijn motivatie en inbreuk gemaakt op artikel 8 van het genoemde Europese verdrag door geen rekening te houden met de familie van het leven van verzoeker.

Verzoeker heeft namelijk recht op eerbiediging van zijn gezinsleven en moet daarom recht hebben op een verblijfsvergunning om samen met zijn moeder, die de Belgische nationaliteit heeft, in België te wonen.

Volgens artikel 8 van het EVRM "heeft iedereen recht op respect voor zijn privé- en gezinsleven, zijn huis en zijn correspondentie"En effet, le requérant a droit au respect de sa vie familiale et doit dès lors être avoir droit à un titre de séjour pour vivre en Belgique auprès de sa mère, ressortissante belge.

Verzoeker woont sinds 2017 bij zijn moeder in België en vormt met haar een familie-eenheid, beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Het recht van verzoeker op respect voor het gezinsleven wordt geschonden als hij niet legaal in België mag wonen. Verzoeker heeft het recht om te wonen in België, de woonplaats van zijn moeder, die de Belgische nationaliteit heeft.

Door verzoeker dit recht te ontnemen, door te weigeren hem een verblijfsvergunning te verlenen, heeft verwerende partij geen rechtsgrondslag voor haar beslissing gegeven en heeft zij de persoonlijke situatie van verzoeker niet onderzocht.

Dit grondbeginsel van het recht op eerbiediging van het gezinsleven voor een onderdaan van een derde land die lid is van het gezin van een Belgische of een Europese burger is door het HvJ EU voortdurend in herinnering gebracht.

Op 8 mei 2018 heeft het Hof van Justitie een arrest gewezen waarin het diepe verband tussen gezinshereniging en de bescherming van grondrechten wordt bevestigd. Zij is namelijk van mening dat een onderdaan van een derde land die lid is van het gezin van een Europese burger, zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning op basis van gezinshereniging niet automatisch kan laten weigeren door een lidstaat alleen dat hem de toegang tot de Unie is ontzegd. Het Hof baseert zich rechtstreeks op de status van Europese burger om, in het licht van artikel 20 VWEU en het Handvest van de grondrechten, het secundaire verblijfsrecht van de onderdaan van een derde land in herinnering te brengen. Het leidt daarom af dat een nationale praktijk van automatische weigering onmogelijk is, zelfs zonder de mobiliteit van burgers. Aldus vereist het nuttige effect van artikel 20 VWEU dat de autoriteiten elk verzoek om gezinshereniging individueel onderzoeken. In plaats van vrij te zijn in dit opzicht, worden de lidstaten geleid door het Hof van Justitie, dat hen verplicht bij hun onderzoek rekening te houden met de eerbiediging van de grondrechten. HvJ, Grde Ch., 8 mei 2018, K.A. en anderen tegen Belgische Staat, aff. C-82/16.

Dat de bestreden beslissing derhalve in strijd is met artikel 8 van het EVRM en de vaste rechtspraak van het HvJ-EU.

Dat ze om deze reden moet geannuleerd worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft dient gesteld dat in casu geen sprake kan zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat zij verschillende documenten heeft bijgebracht om aan te tonen dat zij ten laste was van haar moeder, en dit reeds in Kameroen. Het 'certificat de non fonction' bevestigt volgens de verzoekende partij dat zij werkloos was in Kameroen en geen eigen

inkomen had om zichzelf te onderhouden. Zij stelt dat zij afhankelijk was van haar moeder die haar financieel steunde vanuit België, door haar regelmatig geld op te sturen via Western Union en dit van 2013 tot 2016. De verzoekende partij stelt dat zij daarna bij haar moeder in België kwam. Aangezien zij een stabiel en voldoende inkomen had, kreeg de verzoekende partij van haar maandelijks een bedrag van 150 euro als zakgeld, zodat zij nooit ten laste van de overheidsinstanties is geweest tijdens haar verblijf in België. Toen zij een verblijfsvergunning als Belgisch gezinslid aanvraagde, heeft zij bewezen bijgebracht dat haar moeder een werkloosheidsuitkering ontving van 1200 à 1300 euro en een bijkomend inkomen van 100 euro per week had door haar werk als interimaire. Zij had in totaal dus een inkomen van 1500 à 1600 euro. De loonfiches en het werkloosheidsattest werden door de verzoekende partij neergelegd toen zij gezinshereniging aanvraagde in België. De financiële situatie van de moeder is volgens de verzoekende partij niet veranderd. Volgens de verzoekende partij staat het buiten kijf dat de financiële afhankelijkheid en de echte banden met haar moeder bewezen zijn. De verwerende partij heeft volgens haar geen zorgvuldige analyse gemaakt van alle elementen, waaruit volgens haar voldoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar moeder. De verzoekende partij verwijst verder naar haar gezinsleven met haar moeder in het kader van artikel 8 van het EVRM. Volgens de verzoekende partij verwijst de motivering van de bestreden beslissing niet naar dit gezinsleven. De verzoekende partij verwijst in dat opzicht naar rechtspraak van het Hof van Justitie. De bestreden beslissing maakt volgens de verzoekende partij geen melding van haar privé- en gezinsleven, terwijl de verwerende partij volgens haar op de hoogte was van het bestaan van de wettelijke samenwoning tussen de betrokkenen. De verzoekende partij gaat verder nog in op het feit dat zij zelf gewerkt heeft in België en inkomsten had. Zij stelt dat zij volledig in staat is voor zichzelf te zorgen. Het bewijs van economische afhankelijkheid van haar moeder in het land van herkomst is volgens haar alleen vereist om te verifiëren dat zij niet ten laste van de Belgische staat zal vallen zodra zij in België is aangekomen. Deze voorwaarde is volgens de verzoekende partij niet langer van toepassing zodra zij voor zichzelf zorgt, met stabiele en regelmatige inkomsten uit haar betaalde activiteit. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij en alle elementen van het dossier. Het maakt volgens de verzoekende partij machtsmisbruik uit haar verblijfsvergunning te weigeren op grond van het feit dat zij geen bewijs heeft geleverd van haar economische afhankelijkheid van haar moeder in Kameroen, hoewel zij sinds 2018 tot nu voor zichzelf zorgt. De verzoekende partij stelt verder dat zij recht heeft op eerbiediging van haar gezinsleven en daarom recht moet hebben op een verblijfsvergunning om samen met haar Belgische moeder te wonen. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit volgens haar blijkt dat een nationale praktijk van automatische weigering onmogelijk is, zelfs zonder de mobiliteit van burgers. Aldus vereist volgens de verzoekende partij het nuttige effect van artikel 20 van het EU-Verdrag dat de autoriteiten elk verzoek om gezinshereniging individueel onderzoeken.

Artikel 40bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verzoekende partij diende in casu een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, namelijk in functie van haar Belgische moeder. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient zij het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, in casu haar Belgische moeder. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische moeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de

bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

In casu concludeerde de verwerende partij dat *“Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon en voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.”*

Wat betreft het ‘ten laste zijn’ van de Belgische referentiepersoon benadrukt de Raad dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing verduidelijkt dat de vereiste van het “ten laste zijn” inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Zij bespreekt de verschillende voorgelegde documenten en komt tot de conclusie dat dit niet afdoende blijkt, nu zij noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

De Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hem voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “begeleiden van” of het “zich bijvoegen bij” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst niet meer zou gelden als zij voor zichzelf kan zorgen. Uit voorgaande bespreking blijkt ook dat, indien de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst ten laste geweest te zijn van haar moeder, dit argument op zich reeds volstaat om de aanvraag te weigeren.

De verwerende partij leidt in de bestreden beslissing, de vaststelling dat volgens haar de verzoekende partij niet reeds in het land van herkomst ten laste was van haar moeder, af uit het feit dat de geldstortingen van haar moeder naar haar te uiterst beperkt en onregelmatig zijn om daadwerkelijk afhankelijk te zijn en uit het feit dat het onvermogen in het land van herkomst niet zou aangetoond zijn. De verzoekende partij betwist in haar enig middel niet in concreto dat de stortingen beperkt en onregelmatig zouden zijn. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat zij afhankelijk was van haar moeder die haar financieel steunde vanuit het land van herkomst, door haar regelmatig geld te sturen via Western Union, van 2013 tot 2016. Met deze loutere bewering maakt zij niet aannemelijk dat de motieven in de bestreden beslissing daarover kennelijk onredelijk zouden zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de stortingen die gebeurden via Western Union zeer onregelmatig waren en het verder ging om telkens zeer verschillende bedragen. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Ook daaruit blijkt dat het oordeel van de verwerende partij allerminst kennelijk onredelijk is op dit punt.

Waar de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, verwijst de verzoekende partij naar het ‘certificat de non fonction’. Dit stuk bevindt

zich in het administratief dossier. Daaruit blijkt echter enkel dat de adjunct van de burgemeester verklaart dat de verzoekende partij nooit tewerkgesteld was, maar niet dat zij over geen enkele inkomst kon beschikken. Bovendien vermeldt het document expliciet dat dit werd gecertificeerd op grond van de verklaring van de verzoekende partij zelf. De verzoekende partij maakt met de verwijzing naar dit stuk dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste dat de verzoekende partij het onvermogen in het land van herkomst onvoldoende heeft aangetoond en het onvermogen met betrekking tot het hebben van enig inkomen niet is aangetoond. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij niet met alle relevante elementen van het dossier rekening zou gehouden hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben dat het onvermogen en de afhankelijkheid van haar moeder van in het land van herkomst niet werd aangetoond. Om die reden is het hele betoog van de verzoekende partij over het feit dat zij ook in België ten laste was van haar moeder en hier bovendien voor zichzelf kan zorgen, irrelevant. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 8 van het EVRM en haar gezinsleven, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft en de bestreden beslissing op zich dan ook niet tot gevolg kan hebben dat eventuele gezinsbanden zouden worden doorgesneden.

Waar de verzoekende partij, weliswaar zeer kort, haar privéleven aanhaalt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich tot deze loutere vermelding beperkt, en geen enkel concreet element aanhaalt waarom zij van oordeel is dat zij over een privéleven in België beschikt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM verdient. Hoe dan ook houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in en kan de verzoekende partij aldus het door haar voorgehouden privéleven verder zetten. De verzoekende partij maakt de schending van deze bepaling dan ook niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU